

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת מטות מסעי תשפ"ה

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופתרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרוקו להורדה

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת מטות-מסעי תשפ"ה – אל תוריד את הרף

שבטים, ולקיים את כל המצוות. וה' יתברך מזהיר כמה אזהרות. בכל פעם שאני רואה בתורה את דיבורו של ה' יתברך, אני מתיחס לזה ברצינות מאד, מאד: מה ה' רוצה, למה הוא מבקש את זה, באיזה טון הוא מבקש את זה – לפי מה שכתוב, כן? אנחנו רואים אם זה מצד החסד, אם זה מצד הרחמים, אם זה מצד הדין, או הדין הקשה, רחמנא לצלן.

ואני מציע לכולם להתייחס ברצינות מאד לכל קוצו של יו"ד שיש בתורה, אין דבר מיותר כלל. ואבא שבשמים יש לו תכנית, והוא מוציא את התכנית שלו מהכח אל הפועל על אפס ועל חמתם של כולם. וכל אחד יצטרך למלא את התפקיד שלו, נרצה או לא. אפילו משה רבנו, ענו מכל אדם, רצה להתחמק, לא רצה לגאול אותנו, רצה שאהרן אחיו הגדול, הוא יזכה. אבל זה לא מה שה' רצה, אז זה לא עזר לו. ה' גם כעס עליו על זה שהוא מסרב לו.

אז מה נגיד אנחנו, אזובי הקיר, שאנחנו ככה אנשים לא זכים, לא מושלמים? – אה... אם אנחנו לא זכים ולא מושלמים, אנחנו צריכים להזהר עוד יותר, להזהר מאד בכבודו של ה' יתברך, ובמה שהוא מבקש ובמה שהוא מצוה. זו לא בקשה, זה ציווי.

אנחנו עתידים להיות, וגם כיום, "ממלכת כהנים וגוי קדוש" – רק שלא הגענו לבצע את זה כראוי, לא בבית ראשון, לא בבית שני, בטח לא בגלות. ועכשיו אנחנו כאן לקראת סוף התיקון, ומצופה שנתקן את עצמנו, שנגיע לגאולה השלמה כמה שיותר מתוקנים, בִּפְרָט וּבְכָלל, וכלל עם ישראל ככלל, כדי לעשות לו נחת רוח ויתקיים "שְׁמִי" ה' בְּמִצְוֵי".

ואיפה אנחנו, ואיפה מה שצריך? ברוך ה', מתקדמים, יש הרבה תשובה, ישתבח שמו לעד, ה' מקרב רחוקים, כמו שקרב אותי, מקרב את כל עם ישראל – אבל הרבה מלחמות צריך לעשות האדם עם היצר הפרטי שלו ועם היצר הכללי, להתקדש ולעבוד קשה מאד מאד.

זה לא רק ללמוד תורה ולהבין מה שכתוב ולקיים איך שהוא מה שכתוב – לא. המינימום שצריך לעשות כתוב

ערב טוב! שבוע טוב, מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת מטות-מסעי מחוברות, ובשם ה' נעשה ונצליח. כמו שאתם יודעים, אנחנו מנסים להבין את הפרשה על פי 'דרך עץ החיים'.

אנחנו רואים שם את שני השבטים וחצי שלא רוצים להכנס לארץ, רוצים להשאר בעבר הירדן כי יש שם מקום טוב לצאן. כבר דיברנו על זה בשנים קודמות. באמת אומרים חכמינו ז"ל שהם גלו ראשונים. אמנם על פי האר"י הקדוש יש לזה סיבה, שורש למעלה, למה הם היו צריכים להשאר שם שנים וחצי השבטים האלה, אבל אנחנו הולכים ב'דרך עץ החיים' – והדגש שלנו כרגע הוא על הנושא הכללי של לא להוריד את הרף.

אסור להוריד את הרף בעבודת ה', להעלות – תמיד, להוריד – לא, בשום דבר, לא בפרט ולא בכלל, לא בשום ענין.

ה' יתברך, אין לנו בו תפיסה והשגה כלל. הוא מנהיג את העולם בשלושה קוים: קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. קו ימין – 'חסד', אהבה. קו שמאל – 'דין', צמצום. וקו אמצעי – קו ה'יתפארת', קו האמת, קו הרחמים.

טוב, אנשים רוצים רק חסד, רוצים להתפנק, לא רוצים להתייחס לזה שיש מדת הדין. רק כשאין ברירה, כשבן אדם אין לו ברירה, הוא מתחיל לסבול – אז הוא נזכר שיש מדת הדין, אולי הוא צריך לתקן משהו, אולי הוא צריך לעשות תשובה על משהו. אבל הוא רוצה להרגיש את אבא שבשמים קרוב אל לבו.

וזה טוב מצד אחד. זו דרכו של רבנו הבעל שם טוב הקדוש, כן, להגיד: 'אבא! טאטע', הדבקות בו יתברך. אבל כבר כתוב שהוא גם אבא שלנו – אבל הוא גם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. וכתוב גם "האלקים עשה שיראו מלפניו". ואם אין יראה, אין כלום. אם בן אדם לא מפחד ולא שם גבול לעצמו וליצר הפרטי וליצר הכללי – הכל נחרב.

עכשיו בפרשות האלה אנחנו לפני כניסת עם ישראל דרך עבר הירדן, בדרך לחצות את הירדן, להכנס לארץ כנען ולהתישב, לנחול אותה, לנחול ולחלק את הארץ לפי

בספר שלנו 'דרך עץ החיים', ספר קטן, שעה וחצי אתם קוראים אותו. תקראו אותו בבקשה, אפשר להוריד אותו חנם מהאתר – שיהיו לכם את היסודות של העבודה האמתית. הוא בשפה שאפשר להבין בדור שלנו, מכוון היטב למטרה. ואם כולנו נעסוק בזה, אז גם לימוד התורה שלנו יעלה, והרף יעלה – "ובא לציון גואל" במהרה ברחמים.

זו משאת חיינו. אז ה' יעזור שבעזרת ה' נעשה ונצליח, וכל עם ישראל יזכה לעלות במעלות רמות, ואחר כך להעלות את כל הבריהא. זו המטרה.

ואנחנו כאן עכשיו כבר בארץ ישראל – אפילו משה רבנו לא זכה להכנס לארץ ישראל. ויש פה אזהרות שה' מזהיר לפני שאנחנו נכנסים לארץ ישראל, איך להתנהג פה. כמובן, לא עמדנו באזהרות האלה. אזהרה ראשונה שיש בפרשה היא שהיה צריך להחרים פה את כל העמים שהיו כאן, לא להשאיר שום עם. למה? זה נראה כאילו, כביכול, אכזרי – כי הם היו מקולקלים בעבודה זרה ובכל מדות רעות, וה' לא רצה שנלמד מהם ונתקלקל.

ואז הוא אומר שמה, אני אומר את זה במלים שלי, שמה שהוא תכנן לעשות להם, הענשים – הוא יעשה לנו. ובאמת כך היה: לא ירשנו את כל הארץ, נשארו עמים שונים שהיו פה, והם קלקלו את עם ישראל ועם ישראל חטא, "וישמן ישורון ויבעט", ונכשלו בכל התורה. בית ראשון – החוצה שבעים שנה. חזרנו. בית שני – החוצה אלפיים שנה.

עוד לא סיימנו את התיקון כראוי, וכבר ה' איך שהוא מביא אותנו לפה, על מנת להגן עלינו ושנוכל לתקן בזכות ארץ ישראל. הקדושה שיש כאן אין אותה בשום מקום בעולם. אז הוא עושה לנו טובה גדולה – אבל פה אנחנו צריכים באמת ללכת על פי התורה, לשמור את ההלכה, ולא להוריד את הרף.

וזה דבר שהוא תלוי באדם, מה שתלוי בו, אתה לא יכול לכפות על אף אחד כלום. אבל את הרף שלך – אל תוריד, אל תוריד.

אם אתה לא מדבר לשון הרע, וכולם התחילו סביבך לדבר לשון הרע – אל תדבר, תשתוק. פעם ראשונה יגידו לך 'מה קרה? אתה לא מרגיש טוב?' – 'לא, הכל בסדר'. אתה יכול להחליף נושא שכולם ידברו על משהו אחר? – עוד יותר טוב. אתה לא יכול? תשתוק, תעסוק בתורה, תתפלל.

אל תכעס עליהם, אל תקטר עליהם. אסור לנו לקטרג אחד על השני, כי מי עומד בנסיונות? אבל לא להשתתף בחגיגה – ולא להוריד את הרף, לא להוריד.

מה יקרה אם אתה תשב בין עשרים אנשים שמדברים לשון הרע ואתה שותק, ואתה נחמד אבל אתה לא משתתף? פעם אחת, פעם שניה, פעם שלישית, נניח במקום העבודה – בסוף ידעו: היהודי הזה לא מדבר לשון הרע, לא יעזור. 'וואו, מעניין. למה הוא לא מדבר לשון הרע? מה קרה?' יש הרי הרבה תינוקות שנשבו, בדעות כוזבות. וואו, זה מתחיל להאיר, לעניין אותם. כאן מתחיל התיקון.

אתה תתן דוגמה אישית. לא להוריד את הרף. כולם גונבים, נניח? – אל תגנוב. כולם מתעצבנים? – אל תתעצבן. אנשים, יש להם כל מיני תלונות כלפי שמאי, רחמנא לצלן? – תרגיע אותם. אבל אתה אל תשתתף בזה. "סור מרע".

צריך לשמור מאד על ה"סור מרע", בכל העניינים. אנשים מתחילים לחפץ בצניעות? – אתה אל תחפץ. מחפצים בכשרות, בשבת? – אתה אל תחפץ. אל תשתתף בזה. אל תהיה זעוף פנים, אתה לא יכול להוכיח אותם כי הם לא רוצים לשמוע תוכחה? אז אל תוכיח אותם. אם אין אזנים לשמוע, אסור להשמיע. תתפלל עליהם. אבל תתן דוגמה, תתן דוגמה. אל תוריד את הרף, שבני אדם יסתכלו עליך, יגידו: 'וואו, האדם הזה בן אדם קדוש. גם אני רוצה להיות קדוש. איך הוא נהיה קדוש? וואו, הוא שומר, הוא שומר את עצמו, שומר על העניינים, שומר על הדיבור. אם הוא טועה, הוא מבקש סליחה. הוא לא מתגאה – יפה מאד, בוא נלמד ממנו'. וככה תהיה שליח טוב של הקדוש ברוך הוא.

ישתבח שמו לעד, הקדוש ברוך הוא, שאין לנו תפיסה בו והשגה כלל, הבורא יתברך שמו, שאוהב אותנו אהבה איך סופית – הוא מצפה מאתנו לרמה גבוהה מאד מאד, מאד. והוא מחכה וממתין, מתי אנחנו נעלה ונעשה לו נחת רוח, ונעבוד אותו לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס, וזו תהיה עבודה באמת מתוך הלב ולא סתם "מַצְנֵת אנשים מְלַמְּדֵה", או לא 'קצת אנחנו שומרים וקצת אנחנו לא שומרים'.

לא להוריד את הרף – זה הכלל הראשון. אם אפשר להעלות אותו, תעלה אותו אולי. "מי לה' אלי", יבואו עוד. אני בטוח שיבואו עוד, כי יש הרבה אנשים טובים שרוצים לעשות רצונו יתברך, רק הם לא יודעים – צריך לזכות את הרבים. בלי נדר זה מה שאנחנו עושים, רוצים לזכות את הרבים.

אז אנחנו רואים ככה ששנים וחצי השבטים האלה הורידו את הרף, עניינה אותם הגשמיות, שיהיה להם מקום לצאן. יא חביבי, ארבעים שנה אנחנו מסתובבים במדבר, כן, בדיוק המסעות במדבר, בגלל שלא שמענו בקול ה', ה' הבטיח לנו את ארץ ישראל, ואתה אוטוטו עם רגל אחת אתה כבר כמעט נכנס – ואתה מסתכל על תנאי השירות שלך, תנאי המחיה, איפה נוח לך, מה נוח לך? 'כדאי לנו פה כי תראה, יש לנו הרבה צאן, יש עשב טוב פה לגדל את הצאן' – זו הרמה שמצפים ממך? אה, אתה מוכן ללכת למלחמה בשביל עם ישראל? טוב, נו, אם אתה מוכן.

יש כלל, ככה כתוב: "בֹּא לְטָהֵר – מְסִיעֵין אותי", עוזרים לו. מי שרוצה להטהר עוזרים לו. "בֹּא לְטָמֵא – פּוֹתְחִין לוֹ", לא סוגרים לו, פותחים לו. אה, אתם רוצים לגדל פה את הצאן? – טוב, אם תבואו ותכבשו את הארץ ולא תברחו מהתפקיד הזה, ולא תפחידו את האחים שלכם בזה שאתם מפחדים להכנס לארץ, אם אתם לא כמו המרגלים ואתם רוצים להכנס לארץ אבל אתם רוצים להשאר בחו"ל? – אה, אז תשארו בחו"ל... וזו ירידה. לכן העונש היה שהם יצאו לגלות ראשונים.

רחמנא לצלן, מה זה ללכת לגלות. אנשים אין להם מושג מה זו הגלות. אני שואל אנשים: 'תגיד, אתה לא מרגיש את ההבדל בקדושה בין הארץ לחוץ לארץ?' – אומרים לי: 'לא'. 'אתה לא מרגיש הבדל בין תל אביב, השפלה, לבין ירושלים?' – אומרים לי: 'לא'.

מה קורה, רבותי? בן אדם שקצת, קצת מתוקן, הוא רק מתקרב לשער הגיא מהשפלה – הוא כבר מרגיש את הקדושה של ירושלים, ברור. שלא נדבר על להיות בחו"ל – איזו גלות לנשמה, איזה צער לשכינה, משהו נורא ואיום. וזה נראה הדבר הכי טבעי... זאת אומרת, בענין חוץ לארץ

– הורידו את הרף. וככה בכל מיני נושאים. מה נעשה. אז אנחנו נעשה את שלנו. אנחנו ננסה להבין כל דבר ודבר כמה הוא חשוב.

”אוי לרשע, אוי לשכנו”, כך כתוב, נכון? לכן ה' אמר, אם תשאירו את העמים האלה המקולקלים פה, אתם תלמדו מהם. ובאמת זה מה שקרה. וככה בכל דבר שה' יתברך מבקש – הוא יודע מה הוא מבקש. הוא ברא את העולם, הוא מנהיג את העולם, לו יש את התכנית, הוא יודע מה המצוות והעבירות, למה זה גורם פה ולמה זה גורם למעלה. ”מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה”, ואנחנו קטנים אומרים: ”ונפילה גוררת נפילה”. בן אדם מתחיל, כבר לא הולך עם ציצית – אחר כך הוא כבר מוריד גם את הכיפה. אה, היו לו פאות והוא הוריד את הפאות כי הוא התבייש, בהתחלה הוא שם אותן מתחת, אחר כך הוא התבייש, זה בדרך כלל קורה בגיל ההתבגרות, ובסוף אין לו גם ציצית, ואז יש לו כיפה כזו – ובסוף: וואו, הוא כבר לא שומר שבת. זה בגלל שהולכים מדחי אל דחי. צדיקים ”יילכו מחיל אל חיל”. ויש כאלה שהולכים מדחי אל דחי. במה זה מתחיל? בזה שבן אדם מתעסק בגשמיות, כמו שאמרנו ששנים וחצי השבטים רצו מקום יפה רחב ידיים, עם הרבה אוכל לבהמות – זה מה שעניין אותם. טוב, זה מה שקיבלו.

מבינים? ”בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכין אותו”. זה מפחיד מאד. ולכן בכל מקום – ”פָּקֶל דְּרָכֶיךָ דָּעָהוּ”, ”דעהו”, את ה' יתברך. בן אדם לא יושב בתוך הבית ולא יוצא לעבודה. הוא צריך ללכת לעבודה. הוא צריך ללכת ללימודים. הוא חי את החיים עם כולם. וקשה מאד לא להסחף.

אבל תדעו לכם שה' מסתכל על זה, מסתכל על כל אחד – איפה הוא מתחיל להוריד את הרף, איפה הוא מתחיל לא לשמוע בקולו יתברך, משתיק את היצר הטוב ומקשיב ליצר הרע – והיצר הרע טורף אותו, טורף אותו, הוא כבר לא אותו בן אדם. בהתחלה הוא נראה אותו דבר. בהמשך הוא כבר לא יראה אותו דבר, לא ידבר אותו דבר ולא יתנהג אותו דבר. ופתאום תמצא אותו בחוץ לארץ. הוא לא מבין, הוא חושב ששלחו אותו שם לאיזה תפקיד, מעלים אותו בדרגה, איזה יופי – לא. הארץ הקיאה אותו, מוציאים אותו החוצה. אתה מבין? רחמנא לצלן.

אני דור חמישי יליד ארגנטינה, אבותי באו מרוסיה, מאוקראינה. דור ראשון היו צדיקים! דור שני פחות, היה צריך פרנסה, היה צריך לעבוד קשה. דור שלישי מסורתיים. דור רביעי כבר חילונים. דור חמישי – אנחנו חזרנו בתשובה בנס, אבל יש הרבה שלא, שנעלמו. מבינים? אז אנחנו רגישים לזה. מי שבא מתוך הגלות, מי שבא מתוך הורדת הרף בצורה מזעזעת, הוא רגיש להורדת הרף גם בהורדה קטנה, כי ”מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה”.

עכשיו ה' יתברך בפרשה מזהיר אותנו לפני שניכנס לארץ: אוי ואבוי שלא יהיה רוצח. יש רוצח במזיד, יש בשוגג. טוב, בשוגג יש את ערי המקלט, אבל מה עם המזיד? ומה עם המזיד שעושה את עצמו שהוא שוגג, וכן הלאה? פה בארץ לרצוח? בארץ הקודש, שהשכינה שורה פה?

בן אדם מבין מה זה אומר שהשכינה שורה כאן? השכינה, זה קצה התגלותו של ה' יתברך בעולם הזה, זו נוכחותו של ה' יתברך כאן. בן אדם הולך ורוצח, למה? כי התחמם, כי

הוא מקנא, כי יש לו גאווה, כי הוא רוצה לנקום, לא יודע, כל אחד לפי השגונו שלו, כי היה שיכור, כי... למה הוא הלך ועשה דבר כזה? זה לא רק שהוא פגם בעצמו קודם כל, ופוגם את מי שהוא רצח – הוא פוגם בכל הארץ. הארץ לא סובלת את זה.

ארץ ישראל, אין לנו תפיסה בכלל מה זה ארץ ישראל – נוקי דז”א קדישין! זה לא דבר פשוט. זה מקום להשראת שכינתו. אז אנחנו מטנפים את המקום? ואז השכינה מסתלקת, כמו שמתואר במדרשים של החורבן. אנחנו עכשיו בין המְצָרִים, איך השכינה הלכה והסתלקה והסתלקה, מזעזע לקרוא את זה, לשבת ולבכות. אז אנחנו צריכים להיות שליחים שהשכינה תשרה, לא שתסתלק. ומה קורה אחרי שהשכינה מסתלקת? אם ממשיכים בדרכים הרעות, אז יש חורבן ועונש גלות. מבינים?

הַיְתָנָא דְבֵי אליהו הקדוש – כדאי לקרוא את הספר הזה כל יום, לקרוא בו פרק, בלי נדר. זה ספר שמביא יראת שמים, שזה הדבר הכי חשוב. אז הוא אומר: אם תעבור על ”לא תחמדם”, האומות יחמדו את הארץ שלך. מעניין, אה? חומר למחשבה – מדה כנגד מדה.

כל דבר שאדם עושה, איפה שהוא מחפץ, יש על זה מקטרג שמקטרג למעלה, וה' מעניש, את הפרט ואת הכלל. ולמה ה' מעניש? הוא רוצה שנהיה מתוקנים, שנוכח לעולם הבא. בשביל זה הוא מעניש. אבל העונש, למרות שהעונש מטרות טובה, הוא יכול להיות עונש קשה וכואב מאד, מאד.

ולכן אדם צריך לדעת את מקומו ואת מיקומו – לא בשביל להתגדל, בשביל להתקטן ולהבין שהוא כלום. ואם הוא יעשה דברים שלא צריך לעשות, הכל רשום למעלה. וזה לא רק פוגם בו, זה פוגם בכלל עם ישראל, זה פוגם בכלל העולם, וזה פוגם בכלל העולמות, וזה מסלק את השכינה, וזה גורם לדינים – ואז מתחילים לבוא הענשים, ובן אדם לא מבין למה סובלים, לא מבין מה קרה – ירד הרף.

אז עכשיו כשתקראו את שתי הפרשות האלה, תראו שזה חוט מקשר בין שתיהן: אזהרות איך להתנהג כשניכנס לארץ, שצריך להיות קדושים. טוב, וכיום שאנחנו באנו לארץ לא קדושים בגלל שככה התגלגל, ה' לקח אותנו מהגלות והביא אותנו בנס – טוב, אז כבר בוא נתקן פה, אם אנחנו כבר פה, בוא נתקן! בוא נהיה אנשים טובים, בוא נהיה אנשים אוהבים, בוא נהיה אנשים יראי שמים, ששם ה' יתחבב על ידך, ללכת מחיל אל חיל.

ובא לציון גואל במהרה ברחמים.

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק מאד בעבודה האמתית לְשָׁמָּה, תיקון המדות, המחשבות, הדמיונות, השגיונות! את הכל צריך לתקן. זה לא רק לקיים את התורה – כן, כמו לשמור שבת, להניח תפלין, זה מעולה – אבל צריך גם את הפנימיות לתקן, שזה יהיה ברמה גבוהה גבוהה! ואז תהיה השראת השכינה, ובא לציון גואל במהרה ברחמים.

לחיים! לחיים! לחיים!

נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל מקום ובכל זמן לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים!

שבת שלום, וכל טוב סלה.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל.

מתוך נפשי – אנחנו צריכים

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

כ"ח תמוז תשפ"ה

לעילוי נשמות הנופלים • לרפואת הפצועים • להחזרת החטופים • לשמירה על החיילים.

א. אנחנו צריכים אהבה וחסד

להאיר האחד לשני

אנחנו צריכים חברות וקשב

ותמיד להיות שם לימין האביונים

אנחנו צריכים לראות את הטוב שבכל מקום

כי הוא נמצא שם טמון

אנחנו צריכים להעלות את כל הבריאה למען

שמו באהבה

שישמח ה' במעשיו.

אנחנו צריכים ענוה כי הגאווה היא אסון

אנחנו צריכים אמונה ובטחון

אנחנו צריכים חכמה למלחמה הנכונה

נגד יצר הרע הפרטי והכללי הנורא

אנחנו צריכים דבקות

ומוחין דקטנות ודגדלות

אנחנו צריכים את קרבתו

כי אין עוד מלבדו

אנחנו צריכים סבלנות

כי הכעס הוא טפשות

אנחנו צריכים אמת

בלעדיה אתה מת

אנחנו צריכים חזון

הריקנות הרת אסון

אנחנו צריכים להעמיק ולהתבונן

שאם לא כן האדם מתדרדר ומתנוון

אנחנו צריכים כאויר לנשימה

לעבדו ית' מאהבה ומיראה

אנחנו צריכים נחמה

כך זועקת הנשמה

אנחנו צריכים פנימיות

הנובעת משמחת הנשמה

אנחנו צריכים הבנה

מהו צער גלות השכינה

אנחנו צריכים תכנית

לצמוח ולדעת להחליט

אנחנו צריכים הודיה

על נפלאות הבריאה

אנחנו צריכים תורה לְשִׁמָּה

ולא תורה יבשה

אנחנו צריכים תשובה שאינה פוסקת אף שניה!

אנחנו חייבים סדר יום, פן ניפול לתהום

אנחנו צריכים חירות, בל ניתפס ברוח שטות

אנחנו צריכים אותך –

אבינו אתה!

בורא הבריאה!

מקור הקדושה!

אנחנו צריכים למצוא את המקום

להכות שרשים ולעוף למרום

אנחנו צריכים את הניגון הנכון

לפתיחת השערים להופעת האדון

אנחנו צריכים גילוי פנים

שיתקדש שמך בעליונים ובתחתונים!

אמנם אנחנו קטנטנים

אבל הלב בוער מבפנים!

ב. אם בא ספק, גרשהו

אם בא ידיד – קבלהו

מי אתה? ולכן? החלטת לסור לכאן?

ג. נתחבר ונִתְקַן – והשפע האלקי כבר זורם

ד. נשמח ונודה – ויומתקו הדינים כבר בהווה

ה. נתאמץ גם על ספק, כי לנסות

עדיף מאשר לחכות ולבכות

אומץ, חבר! הדרך ארוכה ופתלתלה

אחוז ב'דרך עץ החיים' ואל תירא!

לחיים! לחיים! לחיים! להתחזק בעבודתו ית'!

לחיים! לחיים! לחיים! נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל עת ובכל מקום לזיכוי הרבים למען שמו באהבה!

שבת שלום וכט"ס!